

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-105(7)/15/JS

Warszawa, 26 lutego 2016 r.

DECYZJA DIH-1/ 24 /2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z 6 listopada 2015 r. (nr akt sprawy: D.LE.ŻG.8361.178.2015), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1.200 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii artykułów rolno-spożywczych bez opakowań, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej od 21 do 29 lipca 2015 r. przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu, zwanego dalej również „*Wielkopolskim WIIH*”, w markecie Tesco przy ul. Kamińskiego 2 w Rawiczu, należącym do przedsiębiorcy Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, zwanego dalej również „*stroną*”, oceniono m.in. oznakowanie dwóch partii wyrobów oferowanych do sprzedaży bez opakowań, tj:

- partii 24,08 kg schabu wieprzowego bez kości, w cenie 13,99 zł/kg, wyprodukowanego dla Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie o wartości 336,88 zł,
- partii 1,5 kg kiełbasy białej parzonej, w cenie 20,70 zł/kg wyprodukowanej przez Zakłady Mięsne Mielczarek Sp. z o.o. w Komornikach o wartości 31,05 zł.

W wyniku powyższego stwierdzono, że obie partie ww. wyrobów o łącznej wartości 367,93 zł, nie odpowiadały wymaganiom jakości handlowej z uwagi na brak w miejscu

sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom informacji dotyczących:

- w przypadku schabu wieprzowego - nazwy albo imienia i nazwiska producenta, co naruszało przepis § 19 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”,
- w przypadku kielbasy białej parzonej - wykazu składników – zgodnie z art. 18-20 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. L. 304 z 22 listopada 2011 r. ze zm.) zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, co naruszało przepis § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie znakowania.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 29 lipca 2015 r. (nr akt kontroli: D.LE.ŻG.8361.178.2015).

Pismem z 13 października 2015 r., Wielkopolski WIIH poinformował przedsiębiorcę Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*” kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii wyrobów bez opakowań, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie oraz poinformował o prawie do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z 6 listopada 2015 r. (nr akt sprawy: D.LE.ŻG.8361.178.2015), Wielkopolski WIIH wymierzył stronie, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.200 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii artykułów rolno-spożywczych bez opakowań, nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie.

Pismem z 24 listopada 2015 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „*Prezesem UOKiK*”, odwołanie od ww. decyzji wnosząc o zmianę tej decyzji w zakresie wysokości nałożonej kary pieniężnej. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. nieprawidłowe ustalenie wysokości kary uznając

stopień szkodliwości czynu za średni. Strona wskazała, że podczas kontroli personel sklepu niezwłocznie uzupełnił w miejscu sprzedaży oznakowanie zakwestionowanych produktów. Ponadto strona podniosła, że kierownictwo placówki zostało zobowiązane do ponownego przeszkolenia pracowników z zasad poprawnego znakowania artykułów rolno-spożywczych w miejscu sprzedaży. W opinii strony skala stwierdzonych uchybień oraz pełna współpraca z Inspekcją Handlową przemawia za przyjęciem przez organ pierwszej instancji niskiego stopnia szkodliwości czynu, co powinno mieć istotny wpływ na wysokość wymierzonej kary.

Pismem z 4 stycznia 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), zwanej dalej „*k.p.a.*”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy a także wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Według art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r. s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej

żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 1 pkt 2 i 3, stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się:

- nazwę albo imię i nazwisko producenta,
- wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

W myśl art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jakością handlową to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nie objęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, w stanie prawnym na dzień wydania niniejszej decyzji, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku dwóch partii wyrobów oferowanych do sprzedaży bez opakowań (schabu wieprzowego bez kości i kiełbasy białej parzonej) o łącznej wartości 367,93 zł, oferowanych do sprzedaży w placówce należącej do strony, nie uwidoczniło informacji: o nazwie albo imieniu i nazwisku producenta w przypadku ww. schabu oraz o wykazie składników w przypadku ww. kiełbasy, które to informacje są wymagane przez ww. rozporządzenie w sprawie znakowania. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Wielkopolski WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu dwie partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, co prawidłowo skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej z tego tytułu.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, wskazała jednak na kilka okoliczności, które jej zdaniem uzasadniałyby zmniejszenie wysokości nałożonej

kary pieniężnej. W pierwszej kolejności strona podniosła, że podczas kontroli, personel sklepu niezwłocznie uzupełnił w miejscu sprzedaży oznakowanie zakwestionowanych produktów, a ponadto kierownictwo placówki zostało zobowiązane do ponownego przeszkolenia pracowników z zasad poprawnego znakowania artykułów rolno-spożywczych w miejscu sprzedaży. W opinii strony skala stwierdzonych uchybień oraz pełna współpraca z Inspekcją Handlową przemawia za przyjęciem przez organ pierwszej instancji niskiego stopnia szkodliwości czynu, co powinno mieć istotny wpływ na wysokość wymierzonej kary.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wskazuje, że ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej podlega karze określonej w tym przepisie. Ustawodawca zakłada więc istnienie odpowiedzialności w każdej sytuacji wymierzenia kary pieniężnej z tytułu naruszenia wymagań prawa żywnościowego. Zauważyć też należy, że ww. art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań wspomnianego prawa. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisów ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12), co oznacza, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku wprowadzania do obrotu artykułów rolno-spożywczych właściwej jakości handlowej, może wydać decyzję administracyjną w przedmiocie kary pieniężnej w przewidzianej w ustawie o jakości handlowej wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których doszło do powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

W związku z powyższym, strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich obecność i rzetelność. Nie ulega wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom wymaganych prawem informacji. Tym samym strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej.

Zdaniem Prezesa UOKiK, sam fakt podjęcia przez stronę działań naprawczych polegających na uzupełnieniu brakujących oznaczeń niezwłocznie po ich wykryciu przez kontrolujących, a także zobowiązanie kierownictwa placówki do ponownego przeszkolenia pracowników z zasad poprawnego znakowania artykułów rolno-spożywczych w miejscu sprzedaży, nie stanowią podstawy do zmniejszenia kary wymierzonej przez organ pierwszej instancji tym bardziej, że zostały one już uwzględnione przy ocenie przesłanek mających wpływ na wysokość tej kary.

Należy zauważyć, że od momentu wydania zaskarżonej decyzji do czasu rozpatrzenia złożonego przez stronę odwołania przez Prezesa UOKiK uległ zmianie stan prawny w zakresie przesłanek, jakie muszą być wzięte pod uwagę przy miarkowaniu wysokości wymierzanej kary. W stanie prawnym obowiązującym w dniu wydania decyzji przez organ pierwszej instancji organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, brały pod uwagę stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu i wielkość jego obrotów. Obecnie, na mocy zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustaw regulujących warunki dostępu do wykonywania niektórych zawodów (Dz. U. poz. 1505), która weszła w życie 30 listopada 2015 r., art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej otrzymał brzmienie: ustalając wysokość kary pieniężnej, Główny Inspektor, wojewódzki inspektor albo wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W związku z powyższym, Prezes UOKiK ocenił ww. przesłanki.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, Prezes UOKiK stwierdził, że Wielkopolski WIIH prawidłowo ocenił tę przesłankę. Jak słusznie zauważył organ pierwszej instancji kontrolowany przedsiębiorca jest profesjonalnym podmiotem zajmującym się sprzedażą artykułów spożywczych. Od takiego przedsiębiorcy należy zatem wymagać stosownej wiedzy i doświadczenia w zakresie obrotu takimi produktami, a także podejmowania odpowiednich kroków, uniemożliwiających przedostawanie się do bezpośredniej sprzedaży artykułów spożywczych niewłaściwej jakości. Należy podkreślić, że w przypadku wyrobów oferowanych luzem, informacja umieszczona przy towarze stanowi praktycznie jedyne źródło wiedzy dla nabywcy o rodzaju i właściwościach środka spożywczego. Zaniechanie udzielenia informacji o składzie wyrobu oraz brak podania nazwy albo imienia i nazwiska producenta z punktu widzenia nabywcy jest istotne, ponieważ nie ma on możliwości w ten sposób zidentyfikowania dokładnego rodzaju produktu ani szczególnie pożądanej bądź niepożądanej przez niego marki. Dopiero pełne i kompletne oznakowanie uznać należy za właściwe, zapewniające swobodę wyboru konsumentom. Stąd odnosząc się do zarzutu nieprawidłowego ustalenia wysokości kary poprzez uznanie stopnia szkodliwości czynu za średni, Prezes UOKiK zauważa, że stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości, polegające na niewidocznieniu dla konsumentów części obowiązkowych informacji, tj. danych producenta (w przypadku schabu wieprzowego), wykazu składników (w przypadku kiełbasy białej parzonej), godziły w prawo konsumentów do pełnej informacji o produkcie i nie mogą zostać uznane jako niski stopień szkodliwości czynu, jakby tego chciała strona. Prezes UOKiK zauważa, że przy interpretacji przepisów należy przede wszystkim mieć na uwadze ich cel, a tym w przypadku prawa żywnościowego jest ochrona interesów konsumentów i zapewnienie im możliwości dokonania świadomego wyboru spożywanej żywności. W związku z

powyższym strona powinna dostarczyć konsumentom rzetelnych, pełnych informacji o oferowanych przez siebie produktach, a strona tego nie zrobiła.

Mając na uwadze zakres naruszenia, Prezes UOKiK, podobnie jak Wielkopolski WIIH, uznał, iż przedsiębiorca ma obowiązek stosowania takich procedur, aby nie dopuszczać do przedostawania się do bezpośredniej sprzedaży produktów o niewłaściwej jakości handlowej. Stwierdzone niezgodności w zakresie oznakowania dwóch ww. partii produktów wskazywały na naruszenie podstawowych (z punktu widzenia prawa konsumentów do informacji) przepisów o jakości handlowej zawartych w § 19 rozporządzenia w sprawie znakowania.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy na rynku spożywczym Prezes UOKiK, za organem pierwszej instancji, wziął po uwagę, że przebieg dotychczasowej działalności strony stanowi okoliczność wpływającą na wymiar kary, gdyż strona wcześniej niejednokrotnie była karana za wprowadzanie do obrotu artykułów rolno – spożywczych niewłaściwej jakości. Wymierzone dotychczas sankcje, jak się zdaje, nie wypełniły funkcji prewencji szczególnej, w związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie kara nie mogła zostać nałożona w wysokości minimalnej, lecz adekwatnej do jej celu, tj., aby skłonić stronę do wprowadzania do obrotu produktów o właściwej jakości handlowej.

Oceniając wielkość obrotów oraz przychodu tego podmiotu, w oparciu o ustalenia organu pierwszej instancji należy stwierdzić, że strona zalicza się do grupy pozostałych przedsiębiorców wg przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.).

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych w niniejszej sprawie wyniosła 367,93 zł.

W związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 1.839,65 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych ww. dwóch partii środków spożywczych o łącznej wartości 367,93 zł (tj. 5 x 367,93 zł). W omawianym przypadku, stronie wymierzono karę w wysokości 1.200 zł, czyli ok. trzykrotnej wartości zakwestionowanych produktów.

Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań przewidzianych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Podsumowując powyższe, Prezes UOKiK stwierdził, że sposób ustalenia wysokości kary przez organ pierwszej instancji był zgodny z obowiązującym prawem i znajdował uzasadnienie w zebranych materiałach dowodowych.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska